

БОРБА®

Изъ Манифеста къмъ българския народъ на Царь Симеонъ II
по случай визането Мѹ въ пълнолѣтие, 16 юний 1955 г.

Напускайки Родината, азъ не абдикирахъ отъ българския престолъ.
Поради това и по силата на Търновската конституция, азъ и сега съмъ
обвързанъ съ тежката мисия, предопредѣлена ми отъ Провидението.

Единъ животъ за България

Вѣчна паметъ и вѣчна слава

на г-ръ Ангелъ Тодоровъ, членъ на Президиума на
Българския националенъ фронтъ

*“За тѣхъ да пѣемъ,
но не да жалимъ -
тѣ изпълниха
дълга си свещень!”*

Мак. революционна пѣсенъ

Роденъ на 14 май 1921 г. въ с. Свѣтлень, околия Търговище, починалъ на 20 ноември 1999 г. въ Брамptonъ, Канада. Синъ на родители, прокудени отъ Бѣлморска Тракия, Ангелъ израства въ срѣда, пропита съ националенъ духъ и любовъ къмъ Родината. Постжпилъ въ Търговска гимназия въ Пловдивъ, напълно естествено за него е да стане единъ отъ най-активнитѣ членове на СБНЛ, а по-късно водачъ на легиона въ гимназията.

Следъ завършване на срѣдното си образование Ангелъ се записва въ Софийския университетъ, а следъ това се прехвърля въ отдѣлъ Свѣтловна търговия на Университета въ Виена, Австрия. И тукъ Ангелъ е душата на легионерската организация, но наредъ съ родолюбивата си дейность той завършва успѣшно академичното си образование като докторъ по свѣтловна търговия. Следъ окупацията на Родината ни на 9-ти септ. 1944 г. въ Виена се създава Българско национално правителство. Тукъ идватъ и лидеритѣ на СБНЛ д-ръ Иванъ Дочевъ, д-ръ Георги Паприковъ и други, успѣли да се измъкнатъ отъ лапитѣ на поробителя.

Ангелъ е въ тѣсни връзки съ тѣхъ и заради своята дейность бива осъденъ задочно на смъртъ въ България. Това още повече засилва неговата воля за борба и той става единъ отъ основателитѣ на Българския националенъ фронтъ, организациия, обединяваща българската национална емиграция.

Въ Салцбургъ д-ръ Тодоровъ се задомява. Съпругата му Изолде става негова вѣрна спътница въ живота, научава нашия езикъ и го подкрепя въ всички негови начинания, дѣлото на Ангелъ бѣше и нейно дѣло. Условиата въ Европа, задълбочаването на кризата между Изтока и Запада, липсата на изгледи за скорoшна промѣна въ сѣдбата на България налага на много български политически емигранти да се преселватъ въ Новия свѣтъ. Ангелъ и Изолде заминаватъ за Канада. Тукъ, наредъ съ успѣхитѣ въ частния животъ, постигнати съ трудъ, умение и постоянство, Ангелъ продължава още по-ентузиазирано антикомунистическата борба, въ пълна подкрепа на д-ръ Иванъ Дочевъ и д-ръ Георги Паприковъ, рамо до рамо съ своитѣ вѣрни другари дипл. инж. Ангелъ Гъндерски, Цоню Градинаровъ, отецъ Тома Кабаковъ. Той става подпредседателъ на Българския националенъ фронтъ, а по-късно членъ на Президиума. Неизмѣрими сж неговитѣ заслуги за поддържане на националния духъ чрезъ списанието “Борба”, запазване на българскитѣ традиции, основаване на българската емигрантска църква “Св. Иванъ Рилски” въ Ниагара Фалсъ. Той бѣше единъ отъ главнитѣ организатори за построяването на първия и единственъ извън България паметникъ въ паметъ на жертвитѣ на комунизма, издигнатъ на площада при черквата “Св. Иванъ Рилски” въ Ниагара Фалсъ, посещаванъ отъ хиляди българи.

Следъ падането на Живковия режимъ Ангелъ посети Родината нѣколко пѣти, влѣзе въ връзки съ стари другари отъ младежкитѣ години и съ мѣка и сълзи на очи говорѣше за тежкото положение. Ето неговитѣ думи: “...Знамъ много добре какво е положението въ България и какво всички наши съидейници и приятели очакватъ отъ насъ. Ние сме длѣжни да ги подкрепяме, понеже водимъ заедно борбата за свобода и правда.” Колкото силна бѣше неговата омраза къмъ човѣконенавистния комунизъмъ, толкова силна бѣше неговата любовъ къмъ всичко истинско българско, къмъ тази България, която загубихме на 9-ти септември 1944 г. “Има нѣкои, които сж сигурни, че може безъ царя, но много се лъжатъ, или пъкъ си правятъ смѣтки безъ кръчмаря... България е била 1300 години царство, защо трѣбва да се промѣня, следъ като видѣхме какво докара “рeпубликата” за страната ни.”

Ангелъ тленно не е вече между насъ. Неговиятъ духъ се пресели тамъ, кждето сж вече вѣрнитѣ му другари - д-ръ Георги Паприковъ, дипл. инж. Ангелъ Гъндерски, д-ръ Сяровъ, отецъ Тома Кабаковъ, Иванъ Калайджиевъ, Иванъ Чортовъ и още много и много други. Това бѣха борцитѣ отъ Българския националенъ фронтъ, за които животътъ бѣ служба на национална България.

Ние, членоветѣ на Българския националенъ фронтъ, се прекланяме предъ паметътa на Ангелъ и всички наши другари, преминали въ вѣчността. Тѣхната любовъ къмъ България, идеализъмъ и безкористность ще бждатъ примѣръ за насъ.

